

Βαδίζοντας στα σπλάχνα του Ταΰγετου

ΚΕΙΜΕΝΟ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ : ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Όπως το συνηθίζω, υλοποιώ την όψιμη και ανεπίκαιρη επιθυμία να εισέλθω στα ευαγή και ανεκτέλεστα μυστήρια των φαραγγιών, μέρες ακατάλληλες και πονηρές.

Καταιγίδες είχε προβλέψει η μετεωρολογική, τα βαρομετρικά χτυπούσαν κόκκινο κι ο ουρανός είχε πλουτίσει από τα θυρανοξία των υδρατιμών. Ωστόσο το πείσιμα μου εκεί με οδηγούσε.

Παραμονή Χριστουγέννων, εγκαταλείπω τα πλουσιοπάροχα και λαμπυρίζοντα λεωφόρα πάθη των νεοελλήνων και χορηγώ διέξοδο στις φορτικές μου αδυναμίες, παίρνοντας το δρόμο για τον **Κάμπο της Μεσσηνίας**.

Βρέχει σιγανά και επίμονα. Οι στροφές λαμπυρίζουν σαν στολίδια χριστουγεννιάτικα. Ο κόσμος εναρμονίζεται με τις κοσμικές επιταγές των ημερών.

Κι εγώ, αφήνοντας στη σκόπιμη λήθη τα φερτά μου σακίδια, ζώνουμαι την αέρινη δορά των ονείρων κι εκτα-

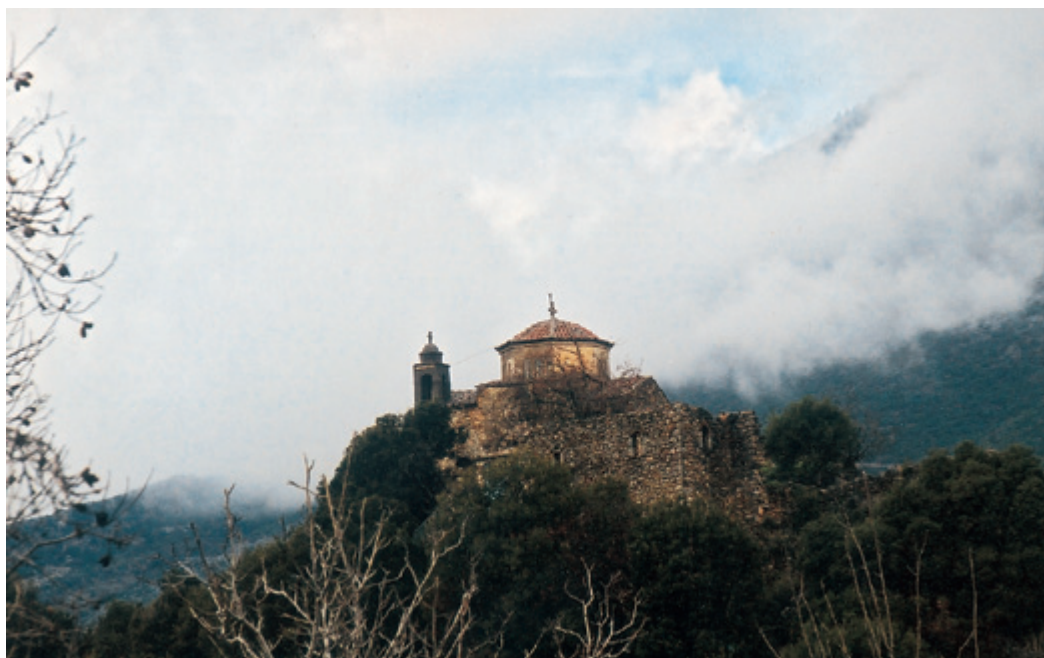
μιεύομαι από τα δωρόσημα και τις χορηγίες των υλικών επιθυμιών.

Φεύγω πρωί από την Κα-λαμάτα, όπου είχα στήσει για λίγες ημέρες το στρατηγείο μου. Ο καιρός είναι κάτι περισσότερο κι από σκουντούφλης. Η άσφαλτος, ένας καθρέφτης διαθλαστικός. Περνάω την παραλία, ανεβαίνω εκείνα τα ανόητα στριφογυριστά χιλιόμετρα της Βέργας, που καθιστούν την πορεία μου δραματική κι επικίνδυνη, βγαίνω στα ψηλώματα της Μαντίνειας. Περνάω τη διασταύρωση για τα Σωτηριάνικα με ευλάβεια για το χώρο, προσκυνώ νοερά εκείνο το απίθανο πετρωτό μονοπάτι για την Αλτομιρά και κατηφορίζω για το μεγάλο κι ευρύχωρο φαράγγι που οριοθετεί την επικράτεια της Καρδαμύλης. Φτάνω στον Κάμπο.

Εγκαταλείπω στη συνέχεια τον κύριο οδικό άξονα στρεφόμενος στο εσωτερικό του μεγάλου αυτού μεσσηνιακού κεντρικού χωριού.

Από τον Κάμπο ως το χωριό Κέντρο μεσολαβούν δέκα ολόχρυσα χιλιόμετρα, διάσπαρτα από σπασμένους καθρέφτες με χιλιάδες ανακλαστικά κι επιτίμιες στροφές που αντανακλούν όρθια και βρεγμένα κορμιά σφένταμων και δρυών. Που ωστόσο, μεσούντος του χειμώνα, ακόμη χρυσοαφίζουν.

Σε βάθος πεδίου ο Οροβάς, χωριό επάνω στο λειρί ενός όμορφου λόφου, ψηλώνει τη σκέπη του μπροστά από το στυλινό κέρασ του επιβλητικού όρους που φέρει το όνομα “Καλάθι”, στην καλύτερη ώρα του. Αχνοφαίνεται πίσω του το πανέμορφο καλυτερίμι των Σωτηριάνικων, που οδηγεί μέσα από τα πιτυώδη

Βαδίζω μισή ώρα πάνω στο τεντωμένο σα νήμα μονοπάτι που άλλοτε ανεβαίνει κι άλλοτε βυθίζεται στα πλησιόχωρα κοιλάματα της κοίτης του φαραγγιού. Αλλού είναι πέτρινο κι αλλού χωμάτινο, μα πάντα μια κοφτή κοψιά στον κάθετο βράχο.

σπλάχνα του Καλαθιού στην ολόπετρη ράχη της Αλτομυράς. Φτάνω δέκα παρά κάτι στο **Βόρειο**. Ανατολικά ξεδιπλώνεται το **Κέντρο** και λίγο πιο βόρεια το **Ανατολικό**. Χωριά είναι κι ετούτα, σφηνωμένα στην έσχατη κοιλαίνουσα ράχη του νότιου Ταΰγετου, που συγκροτούν μια άτυπη Κοινότητα, τη **Χώρα Γαϊτσών**.

Η ερημιά και η βροχή θερμαίνουν περισσότερο την προσοχή μου, καθώς μέσα από την περιέργη και σφηνοειδή πλατεία του Κέντρου φεύγει ένας δρομίσκος, με κατεύθυνση τη βόρεια διχάλα του *Χαλασμένου Βουνού*.

Ο δρόμος στενεύει κι η έμμηνη ψιχάλα σταλάζει επάνω στην φιλόξενη στέγη της λαχτάρας μου.

Σε δέκα λεπτά και με ρυθμό

ρελαντί, διασταυρώνομαι με το μονοπάτι του δασαρχείου Καλαμάτας, που με διαφωτίζει για τον προορισμό του. Πίσω μου αφήνω τον πανέμορφο λόφο του **Προφήτη Ηλία** (καθολικό παλιάς Μονής) με το παλιό φρουριακό εκκλησιάκι, ενώ στην πλαγιά του απέναντι χέρσου βουνού αχνοφαίνεται η Αλτομυρά. Εγκαταλείπω το αυτοκίνητο και κατευθύνομαι πεζός και σπλισμένος με τα αδιάβροχα σύνεργα στη χοάνη του φαραγγιού, μέσα από ένα υγρό και πανέμορφο μονοπάτι. Βαδίζω μισή ώρα πάνω στο τεντωμένο σα νήμα μονοπάτι που άλλοτε ανεβαίνει κι άλλοτε βυθίζεται στα πλησιόχωρα κοιλάματα της κοίτης του φαραγγιού. Αλλού είναι πέτρινο κι αλλού χωμάτινο, μα

πάντα μια κοφτή κοψιά στον κάθετο βράχο.

Νιώθω το μεγάλο βουνό να εισχωρεί στην ψυχή μου, με όλα τα στολίδια του και με τ'ασημικά του. Ασημικά που γυάλισε η μέρα με τη ψιχάλα και την υγρασία.

Ανασαινώ. Ο καιρός μου πάει πρίμα και το κατευοδίο μου είναι επαρκές. Έχω μπότες, γκέτες κι αδιάβροχο. Άσε τη βροχή να λέει τ' όνομά της στις πράσινες τελείες του χειμώνα. Το μονοπάτι ανεβαίνει απότομα και συναντάει το δρόμο που τελειώνει σε μια αλάνα. Οι στύλοι του ηλεκτρικού - άγνωστο πού πηγαίνουν - συνεχίζουν την προέλασή τους μέσα στο ατελείωτο ρήγμα του φαραγγιού... Από το σημείο αυτό το μονοπάτι γίνεται πιο φαρδύ, - ίσως νάχει δια-

ρακας”, ενώ προς τα βόρεια και ανατολικά, μέχρι να φτάσει στις πηγές της, κάτω από την κορυφή του Χαλασμένου Βουνού, ονομάζεται “**Ρίντομο**”. Αυτό, είναι αλήθεια, πως με είχε μπερδέψει το ‘98, όταν ήθελα να κάμω τον Κοσκάρακα κι είχα χωθεί στο φαράγγι με νότια - κατηφορική - πορεία που με έβγαλε ύστερα από έξι ώρες στον γιαλό της Σάντοβας, περνώντας κάτω από τη νέα και παλιά γέφυρα του οδικού άξονα της Μέσα Μάνης. Αυτήν που είχα περάσει το πρωϊ οδικά διασχίζοντας το ευρύ στέρνο της Κοσκάρακας, περνώντας στην επικράτεια της Καρδαμύλης. Τώρα, παρότι χειμώνας, και με αλλότριες, αλλά πάντα ευοίωνες συνθήκες, χωνόμουν στο φαράγγι, για να πάρω τον ανήφορο - και όπου βγει...

Εκεί κάτω στη συμβολή των γεφυριών, έπεφτε ένα μεγάλο ρέμα από τα βορειοδυτικά, ερχόταν δηλαδή από τις

Η χαράδρα μπροστά μου, από το σημείο αυτό και νότια, μέχρι την έξοδό της στη θάλασσα του Μεσσηνιακού Κόλπου, ονομάζεται “Κοσκάρακας”, ενώ προς τα βόρεια και ανατολικά, μέχρι να φτάσει στις πηγές της, κάτω από την κορυφή του Χαλασμένου Βουνού, ονομάζεται “Ρίντομο”.

πλατυνθεί για να ισοπεδωθεί και να σκαφτεί από τις αδηφάγες μπουλντόζες -, πρόσφορο στις ανοικτίρμονες διαθέσεις των οδόπληκτων τεχνοκρατών της επαρχίας.

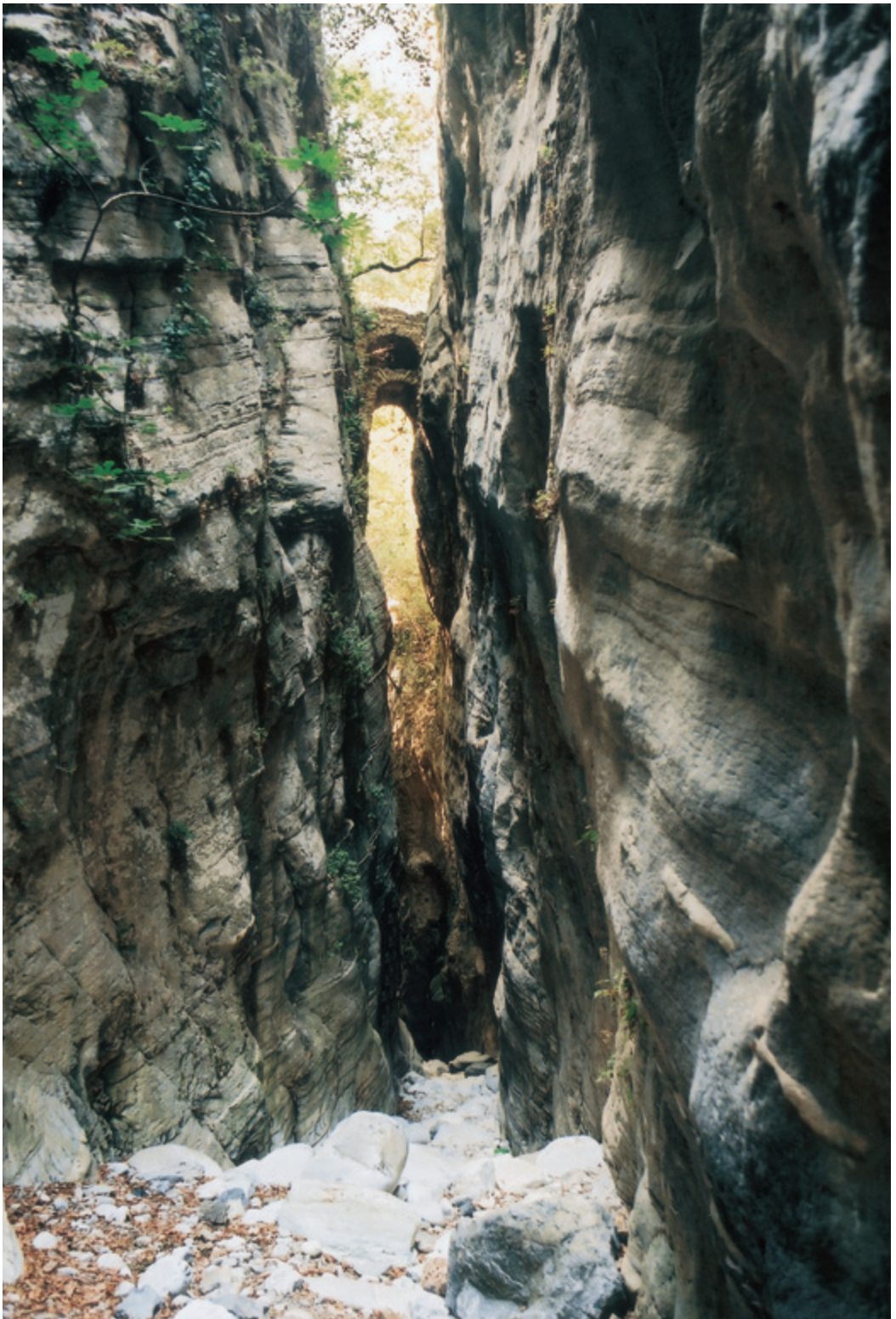
Ύστερα το μονοπάτι γίνεται πέτρινο, έρπει και γλιστράει στα στενώματα, ενώ έχει κολλημένη στο μέτωπό του μια μαύρη δημοτική σωλήνα ύδρευσης που συμπορεύεται μαζί του για όσο διάστημα ακολουθώ τη διείδυση στο φαράγγι.

Φτάνω σε είκοσι λεπτά στο πλέξιμο των ρεματιών.

Γεφύρια, ταμπέλες, στενά, καταρράχτες, ένας κλοιός από βράχια και βροχή, μπερδεύονται μες στα αισθήματά μου κι ανακυκλώνονται αέναα, λες και όλα αυτά, σαν έννοιες κυκλοτερείς, επανακάμπουν και ξαναγεννιούνται. Η χαράδρα μπροστά μου, από το σημείο αυτό και νότια, μέχρι την έξοδό της στη θάλασσα του Μεσσηνιακού Κόλπου, ονομάζεται “**Κοσκάρ**

δυτικές απολήξεις του Ταΰγετου και το απομονωμένο βουνό **Καλάθι** και συναντούσε την κανονική, ας πούμε, ροή της χαράδρας που κατέβαινε από το Ρίντομο.

Ρίντομο λένε οι ντόπιοι το φαράγγι, αλλά και έναν παλιό κι εγκαταλειμμένο Οικισμό - ίσως μεσαιωνικό - που είναι σφηνωμένος στα σπλάχνα της νότιας οροσειράς του Ταΰγετου, μακριά από το βλέμμα του χάρτη κι απρόοπτος από

σία. Τέλος 3/ ένα τρίτο μονοπάτι γλιστερό, απότομο και κατηφορικό έβγαξε στην κοίτη του ποταμού, που έρρεε με βοή και αφρίζοντας μέσα στις βράχινες δαγκάνες του φαράγγιού και οδηγούσε στο Ρίντομο. Εξυπακούεται ότι η ταμπέλα του δασαρχείου υπήρχε γι' αυτούς που έφταναν στο φαράγγι από τη διαδρομή Σωτηριάνικα - Αλτομυριά - Πηγάδια...

Το τοπίο είναι μοναδικό και κρίμα που τώρα, λόγω μεγάλης ποσότητας νερών, δεν μπορούσα να περάσω κάτω από το θρυλικό Πηγαδιώτικο γεφυράκι και να σφηνωθώ στα έγκατα των βράχινων μαστών της Κοσκάρικας.

Στο σημείο εκείνο, το φαράγγι στενεύει τόσο που τα βράχια ενώνονται σε ύψος τριών τεσσάρων μέτρων από την κοίτη κι αφήνουν ένα πέρασμα στριφτό, που μοιάζει με έξοδο γαλαρίας. Λίγο πριν, τα βράχια ανεβαίνουν σε μεγάλο ύψος, περίπου σαράντα με πενήντα μέτρα, είναι κάθε-

Το τοπίο είναι μοναδικό και κρίμα που τώρα, λόγω μεγάλης ποσότητας νερών, δεν μπορούσα να περάσω κάτω από το θρυλικό Πηγαδιώτικο γεφυράκι και να σφηνωθώ στα έγκατα των βράχινων μαστών της Κοσκάρικας

οπουδήποτε αλλού. Στην πορεία της αναβατικής χαράδρας συναντάει ο πεζοπόρος περίπου στη μέση της διαδρομής το εκκλησιάκι της **Παναγίας της Καψοδεματούσας**, που ο θρύλος θέλει την Παναγιά να τσουρουφλίζει τα αχυρένια δεμάτια των χωρικών για κάποια απιστία ή ζαβολιά τους...

Σαν έφτασα στο πρώτο γεφυράκι η καλοφτιαγμένη ταμπέλα του δασαρχείου Καλαμιάτας - νάναι καλά - τώρα με

διαφώτιζε με τρία βέλη ότι : 1/ δεξιά και μετά από το γεφύρι αυτό (το τσιμεντένιο) το καλντερούμι οδηγεί στο χωριό Βόρειο, ενώ κάτω από το δεύτερο - που ήταν ακριβώς κάτω από το πρώτο - γεφυράκι, άλλο μονοπάτι 2/ οδηγεί στα Πηγάδια - από όπου πήρε και η τοποθεσία το όνομά της "**Πηγαδιώτικο Γεφύρι**", εννοώντας προφανώς το τρίτο - μυστικό κι αθέατο - πέτρινο, διπλό, τοξωτό γεφυράκι, που τώρα βέβαια είναι σε αχρη-

τα κι αφήνουν μεταξύ τους απόσταση το πολύ δύο μέτρων. Το καλοκαίρι ο τόπος σφύζει από τις πανέμορφες πεταλούδες που κατά στίφη, είτε πλευρίζουν τα τοιχώματα του φαράγγιού είτε δημιουργούν πετώντας ένα αέναο κίνημα φωτός μέσα στις σκοτεινές σχισμές και ορηγματώσεις του.

Η βλάστηση ανυπέροβλητα δαμάζει και το πιο απαιτητικό γούστο. Από εδώ μπορεί να

του φαραγγιού και πλατσουρίζω στα καθάρια νερά του περνώντας από κροκάλα σε κροκάλα κι από όχθη σε όχθη. Βγαίνω σιγά σιγά από το στενό του Πηγαδιώτικου γεφυριού και πορεύομαι πλέον μέσα από τις λεκάνες και τις ροές του ποταμιού στην ανηφόρα. Μια ανηφόρα γλυκιά, ήπια και χωρίς επικίνδυνες κλίσεις. Η βροχή με συνοδεύει με τη δική της μουσική. Οι κροκάλες και τα κοτρώνια είναι μεν γλιστερά, αλλά με προσοχή και πάτημα μελετημένο απομακρύνονται σταθερά. Περπάτησα περίπου μιάμιση ώρα. Μέτρησα τα περάσματα - από τη μια όχθη στην άλλη - ήταν πάνω από εικοσιπέντε. Κάθε πέραςμα και μια λυτρωτική ανάσα. Κάθε πατωσιά και σκέψη. Υγρή, μελετημένη, σχεδιασμένη, σαν σε γραφείο τοπογράφου μηχανικού. Πώς να πατήσω την πέτρα, πρώτα να τη δοκιμάσω, να δω αν είναι σταθερή, ύστερα σε ποια της επιφάνεια να

Στο σημείο εκείνο, το φαράγγι στενεύει τόσο που τα βράχια ενώνονται σε ύψος τριών τεσσάρων μέτρων από την κοίτη κι αφήνουν ένα πέραςμα στριφτό, που μοιάζει με έξοδο γαλαρίας

σηματοδοτηθεί μια κατάβαση του φαραγγιού της Κοσκάρικας μέχρι την παραλία της Σάντοβας, που απαιτεί περίπου έξι ώρες προσεχτικής διάσχισης, που σε ορισμένα σημεία του φαραγγιού να χρειάζονται και εξοπλιστικά σύνεργα. Αυτή τη διάσχιση που πραγματοποίησα τον Αύγουστο του 1998 θυμάμαι με αρκετή δόση αδρεναλίνης, αλλά και συναρπαστικών εντυπώσεων που μου προσέφερε το άφικαχτο αυτό και

αυθεντικό παραδείσιο κομμάτι της Μεσοητίας.

Σήμερα είναι τέλος εποχής, βρέχει απ' το πρωί, υπάρχει γλίτσα και μια απρόβλεπτη σκοτεινιά κι εγώ είμαι ταγμένος να πραγματοποιήσω την ελεύθερη ανάβαση - πορεία μου προς τον Οικισμό του Ρίντομου. Στα σπλάχνα δηλαδή του ορεινού όγκου του Ταύγετου μέχρι τις παρυφές του Χαλασμένου Βουνού ή όπου βγω τέλος πάντων...

Μπαίνουν λοιπόν στην κοίτη

στηριχτό και με ποιο πόδι να την πατήσω. Με το δεξί ή το ζερό; Γιατί κι αυτό έχει το νόημά του. Αν η φορά και η θέση του επόμενου πατήματος είναι βολική και για το επόμενο βήμα...

Όλα εκεί μέσα μια γυαλάδα, μια στυλνότητα και μια νοχέλια ακαταμάχητη.

Οι πέτρες στη θέση τους, αμετακίνητες, το φαράγγι να διπλώνει σε κάθε στροφή και τα περάσματα, όπως είπα,

σοφά και μελετημένα. Αλλού το νερό να βαθαίνει κι αλλού να χυλώνει. Μούσκλια, λειχήνες και βρύα, σε πλουσιοπάροχη ποικιλία και ενότητα. Κορμιοί, πλατανόριζες και φύλλα, στο διάβα μου έφτιαχναν πατουλιές και με κατευόδωναν. Το ερώτημα, αν αργεί η **Καψοδεματούσα**, κυριαρχούσε στην αναβατική μου διαδρομή. Κάθε που η βροχή δυνάμωνε, έβρισκα μια φάτνη και χωνόμωνα από κάτω. Με ζέσταινε με τις μαύρες, στυλπνές μπροτούρες της και με κρατούσε όσο η βροχή να ξεθιμάνει κομμάτι και να ξαναβγώ στη μακρόστενη λωρίδα ουρανού που με σκέπαζε. Μπά! η σωλήνα του νερού με ακολουθεί πάντα. Ανεβαίνει

να σκοτεινιάζει. Ανέβαινα παράλληλα με τους πολλούς καταρράχτες που ελίσσονταν κατηφορίζοντας την πλούσια χλωρίδα του Πηγαδιώτικου ρέματος. Το πέτρινο χτιστό μονοπάτι - χάριμα ειδέσθαι και βαδίζειν - ανέβαινε στα ψηλώματα έχοντας απέναντί του το άλλο μονοπάτι, που ανέβαινε κι αυτό από την αριστερή κοίτη (κάθετης σε σχέση με το φαράγγι του Ρίντομου), άγνωστο μέχρι την επόμενη στιγμή για την εξέλιξη και τον προορισμό του. Την επόμενη στιγμή που η απορία μου όλο και δίψαγε, το αριστερό μονοπάτι απέναντί μου έκαμε μια κούρμπα και ήρθε περνώντας από άλλη μια γεφυρούλα να πλευρίσει και

πάρω το δρόμο του γυρισμού στρίβοντας από τη γεφυρούλα και κατεβαίνοντας από την αριστερή όχθη του ρέματος, ολοκληρώνοντας την κυκλική, κατά μία έννοια, περιπλάνησή μου στα κοιλάματα της χαράδρας που αγκαλιάζει την ακατοίκητη και άγνωστη αυτή ζώνη της Κοσκάρικας. Έφτασα φορτωμένος υγρασία, ευωδίες και νοχέλεια στο αμάξι. Κοίταξα γύρω μου. Ο καιρός με το ίδιο πάντοτε πρόσωπο. Η βροχή, οι σκιές και τα ολόσωμα πάθη, που σαν καλικάτζαροι με τριγυρούσαν ολημέρα, είχαν βίαια αποκολληθεί από μέσα μου. Ήμουν αυτάρκης πια... Βρεγμένος μπορεί, αλλά κι αληθινά αναστατωμένος από τη

Λίγο πριν, τα βράχια ανεβαίνουν σε μεγάλο ύψος, περίπου σαράντα με πενήντα μέτρα, είναι κάθετα κι αφήνουν μεταξύ τους απόσταση το πολύ δύο μέτρων.

μαζί μου πηδώντας τα βραχάκια ή τρυπώντας τα χωμάτινα ερείσματα. Κάτω από τέτοιες και άλλες σκέψεις και νοερά τοιμημάτα φτάνω στο εκκλησάκι της Παναγιάς που λεν Καψοδεματούσα, όπου προσεύχομαι και πάραυτα ανακρούω πρύμνα. Η μέρα σύντομη και γρήγη φεύγει με ταχύτητα ανεξέλεγκτη χορηγώντας σκιές και υλόφωτα μηνύματα μέσα στη λεκάνη του φαράγγιού. Φτάνω επιστρέφοντας στην αρχική κοίτη της Κοσκάρικας. Εκεί όπου η τριπλέτα των διασταυρώσεων και των γεφυριών. Αν και είχα πραγματοποιήσει την ανάβαση ως το μισό φαράγγι, κάτι με τσιγκλούσε να πάρω το ένα από τα δύο μονοπάτια που έβγαζαν στα Πηγάδια. Πήρα το δεξί. Πήρε όμως και

να στοιχηθεί με το δικό μου, δεξί μονοπάτι και ν' ανέβουν μαζί, "χέρι - χέρι" ή μάλλον πέτρα - πέτρα, προς τα υψηλά του βουνού **Καλάθι** και τον οικισμό "**Πηγάδια**". Όλη αυτή η πορεία των δύο αντικρουστών μονοπατιών γινόταν στα χείλη του γκρεμού, στον πάτο του οποίου, όπως προσημείωσα, κυλούσε εκκωφαντικά μέσα από οβίρες και λεκάνες τα νερά του το ορημικό ποταμάκι των Πηγαδιών. Αφού ανέβηκα κι άλλο για να 'χω μια στέρεη εποπτεία των υψημάτων, αλλά και του χώρου, ο οποίος περιβάλλει τα μονοπάτια και τον οικισμό των Πηγαδιών, κοίταξα ολόγυρά μου και πήρα την τελευταία ευχή κι ανάσα της ημέρας, ώστε ύστερα ερμητικά να κλείσω την αδιάβαστη σελίδα του σημερινού βιβλίου και να

σωρεία των εικόνων, των ευρημάτων και των ψυχομένων εντυπώσεων. Ήταν μια μέρα του φτεινού Δεκέμβρη απειλητική και σφιχτή. Δεν προσδοκούσε ο μέσος πεζοπόρος ότι θα βγει ο ήλιος της εμφάνειας και της περιπέτειας μέσα από μια τέτοια ύπουλη και δριμύτατη μέρα. Γυρίζοντας στην Καλαμάτα, βράδι πια, ξαναβρήκα τη βροχή και τον κόσμο χωμένο στα καφενεία και τα μαγαζιά. Μπήκα σε ένα από δαύτα να πω ένα τσαϊ. Κάθ-σα πλάϊ στην τζαμαρία. Αμίλητοι οι άνθρωποι κάπνιζαν ρίχνοντας τα ζάρια. Τα πούλια φεύγανε βίαια από τα γρήγορα χέρια και πέφταν σα σφαίρες στο ξύλινο τέμπλο. Απέξω η βροχή ροκάνιζε τα τζάμια εκνευριστικά και επίμονα. Ποιός να τολμήσει να βγει στη βροχή...

Το ξενοδοχείο "Κυρίμαι" βρίσκεται λίγα μόλις χιλιόμετρα από το νοτιότερο άκρο της χερσονήσους του Ταινάρου, εκεί που το Ιόνιο σμίγει με το Αιγαίο πέλαγος. Το συγκρότημα αναστηλώθηκε με ιδιαίτερη φροντίδα και σεβασμό στην παράδοση, από την οικογένεια Κυρίμη. Βασική αρχή της αναπαλαίωσης, η απόλυτη έως σχολαστική προσήλωση στην αρχιτεκτονική των κτιρίων, χρησιμοποιώντας ίδια υλικά όπως πέτρα και ξύλο. Αποτέλεσμα, ένα δαιδαλώδες σχήμα αποτελούμενο από σκαλοπάτια, καμάρες και εσωτερικές αυλές, που σε συνδυασμό με την προνομιακή του θέση, συνθέτουν μία μοναδικότητα.

Τα δωμάτια, ζεστά και ατμοσφαιρικά, προσφέρουν στιγμές θαλπωρής και ηρεμίας. Επιλέξτε ανάμεσα σε πύργους με πολεμίστρες, πολυτελείς σουίτες, διπλά δωμάτια με τζάκια και κουκλιστικές σοφίτες και ταξιδέψτε στο παρελθόν έχοντας κοντά σας τις ανέσεις του σήμερα...

Στον ειδικά διαρρυθμισμένο χώρο της παλιάς αποθήκης, θα απολαύσετε γεύσεις νέας ελληνικής κουζίνας συνοδευμένες από εκλεκτά Ελληνικά κρασιά. Στο χώρο της υποδοχής ο επισκέπτης θα χαζέψει εκθέματα με θέμα την ανάπτυξη του εμπορίου στην Ελλάδα τον 19ο και 20ο αιώνα.

Στο playground, χώρος μπιλιάρδου και internet για ώρες ψυχαγωγίας. Στον κήπο, η πισίνα δίπλα στη θάλασσα προσφέρεται για στιγμές απόλαυσης.

Γερολιμένας, Μάνη
Τηλ. 27330 54288
info@kyrimai.gr www.kyrimai.gr